

ผมเก็บ
किनชาย

ตัก
七芒星
รับ
ได้

หนึ่ง
किन
ครับ

YOU'RE MY WONDERWALL

มูกวางทอง (木瓜黄) เขียน

ปรานทยา แผล

ซ่าฟูฟู (卡弗弗) ภาพ

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

เอเวอร์วัยขอพานักอ่านที่น่ารักทุกท่านมาพบกับผลงานจากปลายปากกาของคุณมูกวาวหวง โดยเรื่องนี้บอกเล่าเรื่องราวของนักร้องนำวงร็อกใต้ดินที่ดูท่าว่าอนาคตในเส้นทางดนตรีกำลังจะไปได้ดี แต่ดันมีอุปสรรคขวางกั้นเพราะมือกีตาร์กับมือเบสมาขอลาออกเพื่อกลับไปดูแลทางบ้าน

เมื่องานร้องเพลงไม่มี เงินก็ไม่มา แล้วจะทำอะไรได้นอกจากต้องดิ้นรนหาเงินมาเลี้ยงชีพต่อไป แต่งานที่หาได้ก็ดันไปเกี่ยวข้องกับใครบางคนซึ่งเคยมีอดีต (ที่เพิ่งจะผ่านไปได้ไม่นาน) ร่วมกันมาก่อน ยิ่งไปกว่านั้นหลังฝนตกหนักครั้งใหญ่ผ่านพ้น ใครจะไปรู้ว่าเพื่อนบ้านห้องตรงข้ามคนใหม่ของ 'ลู่อะเหียน' จะเป็นคนที่เคยมีอดีต (ซึ่งไม่ค่อยดีเท่าไร) ร่วมกันคนเดิม...

'เซียวหัง' คุณชายใหญ่ตระกูลเซียวผู้เย็นชาและปากร้ายไม่มีใครเกิน แต่แล้วความเย็นชาที่ค่อยๆ ถูกหลอมละลายด้วยพลังงาน (พร้อม) บวก และตัวตนของนักร้องนำวงร็อกใต้ดินซึ่งเล่นกีตาร์ได้ห่วยแต่กลิ่นดีคนนี้ มิตรภาพระหว่างเพื่อนบ้านห้องตรงข้ามทำให้ทั้งสองได้เรียนรู้นิสัยใจคอรวมถึงอดีตที่ไม่อาจเล่าของกันและกัน จนก่อเกิดเป็นความเข้าใจและสนิทสนมกันมากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งเกิดความรู้สึกพิเศษบางอย่างขึ้นมาโดยที่ทั้งสองคนต่างก็รู้ตัว เพียงแต่ยังไม่รู้ว่าจะเผยความรู้สึกที่ตนมีนี้ออกไปอย่างไร

...

มันจะดีแค่ไหนถ้าเราได้พบกับใครสักคนที่ราวกับเป็นแสงสว่างนำทางให้ชีวิตที่เคยมืดมน มันจะดีแค่ไหนถ้าเราได้เจอกับคนที่คอยสนับสนุนความฝันและความชอบของเราโดยไม่มีเงื่อนไขอย่างที่ไม่เคยมีใครเคยทำมาก่อน นอกจากจะถามใจคุณเองแล้ว คงต้องไปช่วยทั้งลู่อะเหียนและเซียวหังให้ถามใจพวกเขาดูว่ามันดีแค่ไหนที่พวกเขาได้มาเจอกันใน 'ผมเก็บคุณชายตกอับได้หนึ่งคนครับ'

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย

แนะนำตัวละคร

* ลู่เหยียน

นักร้องนำวง VENT วงร็อกใต้ดินในเขตชยาเจิง มีดีทั้งหน้าตาและความสามารถ เต็มเปี่ยมไปด้วยความมานะและพรสวรรค์ร้องเพลงดี แต่งเพลงได้ แต่ฝีมือการเล่นกีตาร์กลับไม่เอาไหน เมื่อจู่ๆ วงแตกกะทันหันแบบไม่ทันตั้งตัว ความยากจนจึงทำให้ต้องดิ้นรนสู้ชีวิต เมื่อต้องยุติบทบาทการเป็นนักร้องนำชั่วคราว เขาจึงต้องหางานทำเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง จนเป็นเหตุให้ได้พบกับคุณชายใหญ่ (นิสัยไม่ดี) ที่ภายหลังได้กลายมาเป็นเพื่อนบ้านห้องตรงข้ามคนนั้น

* เชียวหัง

คุณชายใหญ่ตระกูลเศรษฐีเก่าแก่ รูปหล่อ พ่อรวย เย่อหยิ่ง เย็นชา มีอรัญญาของความแหว่งตั้งแต่หัวจรดเท้า แถมยังเก่งกาจเฉลิยมฉลาดในทางคอมพิวเตอร์ ถึงภายนอกจะดูเพียบพร้อม แต่ชีวิตของเขากลับว่างเปล่าไม่มีคุณค่า เป็นคนที่ไม่ได้เรื่องได้ราวในสายตาของคนที่บ้าน กระทั่งทนไม่ไหว เขาจึงตัดสินใจละความสับสนวุ่นวาย รวมถึงมีค่านอกกายทุกอย่าง แล้วผันตัวมาใช้ชีวิตแบบชนชั้นล่าง และได้กลายมาเป็นเพื่อนบ้านคนใหม่อยู่ห้องตรงข้ามกับลู่เหยียน

* หลี่เจิ้น

มือกลองวง VENT สมาชิกอีกหนึ่งคนที่ยังคงอยู่กับลู่เหยียน ระหว่างที่วงแตกเขาคอยช่วยมองหาสมาชิกใหม่เพื่อมาเติมเต็มให้วงกลับมาเป็นวงดนตรีที่สมบูรณ์อีกครั้ง นอกจากจะเป็นมือกลองฝีมือฉกาจแล้ว เขายังเป็นครูสอนดนตรีที่ร้านขายเครื่องดนตรีด้วย

* ต้าเฟ่า

เด็กหนุ่มผมสีเหลืองบาดตา ผู้ที่เดินทางมายังเมืองชยาเจิงเพื่อตามหาพี่ชายมือกีตาร์ชั้นเทพ เขามีความสามารถในการเล่นกีตาร์ที่โดดเด่น จนเป็นที่ต้องการของวงดนตรีหลายๆ วง แต่เขาก็ยังคงมั่นคงและมุ่งมั่นที่จะตามหาพี่ชายคนนั้นที่ได้เคยเอ่ยปากสัญญาไว้

- * สวีเยีย นักศึกษาหัวกะทิคณะคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัย C ที่มีฝีมือเบสไม่ธรรมดา ไปต้องด่าลู่เหียนจนอยากจะได้มาเป็นสมาชิกใหม่ของเธอ แต่ดันเกิดเรื่องเข้าใจผิดจนเกือบบานปลายใหญ่โตกันขึ้นเสียก่อน
- * โจวหิงเว่ย หรือพี่เว่ย หนุ่มใหญ่เพื่อนบ้านผู้สนิทสนมรู้จักกับลู่เหียน ใจถึง ฟังได้ รูปร่างสูงใหญ่กำยำ ยึดมั่นในคุณธรรม ปัจจุบันประกอบอาชีพตามทางนี้ให้กับบริษัทเงินกู้ถูกกฎหมาย
- * จางเสี่ยวฮุย เด็กหนุ่มเพื่อนบ้านแก๊งเดียวกับพี่เว่ยและลู่เหียน มีความมุ่งมั่นและเต็มเปี่ยมไปด้วยไฟแห่งฝันที่อยากจะเป็นนักแสดง ปัจจุบันได้เริ่มทำตามฝันคือประกอบอาชีพนักแสดงอิสระ (ตัวประกอบ)
- * คังหฺรู หญิงสาวห้อง 601 ที่มาทีไปเป็นปริศนา ไม่ค่อยมีใครได้พบหน้า เธอคือหญิงสาวที่เชี่ยวชาญมาตามหาจนทำให้เกิดเรื่องเข้าใจผิดกับลู่เหียน
- * ตี้จ้วงจื้อ ลูกน้องร่วมแก๊งของเซียวหัง สุภาพบุรุษบ้านร่ำรวย แต่ไม่ค่อยเอาถ่าน ใช้ชีวิตลอยๆไปวันๆ ไม่เอาจริงเอาจังอะไร แต่เขาเลื่อมใสศรัทธาในตัวลูกพี่อย่างเซียวหังเป็นอย่างมาก คอยถามไถ่และให้ความช่วยเหลือเซียวหังเสมอในตอนที่เซียวหังตัดสินใจออกจากบ้าน
- * ชิวเซาเฟิง ลูกน้องร่วมแก๊งอีกคนของเซียวหัง คอยช่วยจัดการเรื่องต่างๆ ตามคำสั่งของลูกพี่เซียวหัง รวมถึงเรื่องที่ไม่ได้สั่งเขาก็จัดการให้ด้วยใจที่หวังดีต่อผู้เป็นลูกพี่ของเขา

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

ลู่อะเยียนเหยียบเนินที่ก่อตัวขึ้นมาจากก้อนหินระเกะระกะตรงปากซอย
แล้วย่อตัวลง มองแผ่นกระดากับใบปลิวที่ติดเต็มประตู่ร้านอยู่ห่างๆ

ด้านบนติดคำว่า 'ลายสัก' แบบส่งๆ ตัวอักษรโย้เย้ ตรงคำว่าลายสักนี้
ยังมีคำโฆษณาสั้นกระชับอีกสองสามประโยคว่า 'ลดราคา หวีละ 40% สองหวี
ลด 50%'

ไม่มีบริการพิเศษ

บรรทัดที่มีตัวอักษรขนาดใหญ่สุดเขียนว่า 'ยินดีต้อนรับขาไฟมาเรียนรู้
ทักษะการเล่นไฟกัน'

เขาไม่สนใจว่านี่จริงๆ แล้วจะเป็นบ่อนไฟหรือร้านตัดผม แต่สรุปได้ว่า
ราคาสระใครของที่นี่ลดสี่สิบเปอร์เซ็นต์อย่างที่หลี่เจิ้นบอก แต่มีข้อแม้ว่า
ราคาลดนี้ห้ามทำเกินสามคน

พอหาร้านตัดผมเจอ หลี่เจิ้นก็ส่งข้อความมาให้เขาไม่ต่ำกว่าสิบข้อความ

[หลี่เจิ้น] คุณพี่เหยียนครับ หาร้านเจอหรือยัง

[หลี่เจิ้น] ฉันทัวร์โลกชั้นของร้านไว้ในกลุ่มแล้วนะ ถ้าหาไม่เจอก็ไปดูได้

[หลี่เจิ้น] อย่าไปเชื่อเซ็นส์เรื่องทิศทางพิศดารของนาย รวมไปถึง
สัมผัสที่หกละ

[หลี่เจิ้น] ถึงหรือยัง

[หลี่เจี้ยน] ถึงยัง

ลูเหียนติดเก้าอี้หรือแล้วตอบกลับหนึ่งบรรทัด

[ลูเหียน] ถึงแล้ว เพื่อนเขาเรื่อง

ไม่ใช่แค่เพื่อนอย่างเดียว แต่แผนการนี้มันชวนให้รู้สึกไม่มั่นใจเอามากๆ และก่อนหินไม่รู้ที่มาซึ่งเขากำลังเหยียบอยู่ตอนนี้กองนี้อาจจะเป็นขยะที่เหลือจากงานก่อสร้างที่ไหนสักแห่ง

มองจากไกลๆ เหมือนละแวกนี้จะมีปล่องไฟโรงงานที่กำลังพ่นควันออกมาหลายสาย

ควันพิษลอยออกมาไม่หยุด ทำเอาท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเทาหะมันไปครึ่งผืน

ลูเหียนเอานูหรีที่ที่เหลืออยู่ครึ่งตัวมาคาบไว้ในปากแล้วอัดควันหนึ่งครั้ง ในสมองมีคำพูดของเจ้าของผับดังวนเวียนอยู่ 'ฉันมีคำขอกับข้อเสนอแนะเล็กๆ น้อยๆ สำหรับการแสดงของพวกนายครั้งนี้...'

คำขอเล็กๆ

ข้อเสนอแนะ

เขามีความรู้สึกรู้ว่าพอตัวเองมานั่งยองๆ อยู่ที่นี่แล้ว มันทำเอาแทบลุกไม่ขึ้นจริงๆ

ลูเหียนนั่งยองอยู่ครู่หนึ่งก่อนทิ้งนูหรีลงพื้น ใช้ปลายเท้าขยี้ดับก้นนูหรีแล้วเดินลงจากกองหินไป

ร้านตัดผมเบื้องต้นมีขนาดเล็กอย่างน่าเหลือเชื่อ โดยมีเนื้อที่แค่ครึ่งเดียวของหน้าร้าน ส่วนอีกครึ่งผืนใช้ไม้กระดานกั้นไว้ โต๊ะที่ใช้เล่นไพ่ยังกว้างกว่าพื้นที่สำหรับตัดผมเสียอีก

ตอนลูเหียนก้มหน้าเดินเข้าไป คนที่โต๊ะข้างในกำลังพูดเกทับกัน "สองรอบ"

"สามเอาหนึ่ง"

"แม่มันสิ จ้าก!"

ทันใดนั้นก็มียึ่งหนึ่งแทรกเข้ามาด้านใน "ช่วงครับ ทำผม"

ดูท่าคนกลุ่มนี้จะเคยเจอเรื่องที่ทำให้ต้องแยกวงอย่างกะทันหันกันมาไม่น้อยแล้ว เพียงไม่ถึงสามนาทีกี่แผ่นหนึ่กันชนิดไม่เห็นเงา

เหลือแค่พี่ชายเจ้าของร้านที่ย่อมผมทอง บนลอนยุ่งๆ ยังมีโรลพลาสติกสองอันม้วนติดอยู่

"คุณมาได้จังหวะพอดีเลย ขึ้นเล่นต่อได้แน่" เจ้าของร้านเก็บไฟขึ้นแล้วยืนฟังผนัง พูดยกภาษาถิ่นเสียงเข้มว่า "ช่วงนี้มีอดกจิบหาย..."

เจ้าของร้านพูดพลางแอบมองไปทางประตูแวบหนึ่งเพื่อพิจารณาบุคลิกของอีกฝ่ายตามความเคยชินของอาชีพ

ภาพลักษณ์แรกคือความร้าย

บอกไม่ถูกว่าร้ายตรงไหน แต่ทั่วทั้งตัวมีกลิ่นอายความร้ายกระจายออกมา คนที่เข้ามาทางประตูสวมเสื้อยืดสกรีนลายภาษาอังกฤษ ตรงหางคิ้วที่วัดเฉียงขึ้นมีหมุดคิ้วสองตัว ลักษณะไม่เหมือนคนทั่วไป ถึงบนหูจะไม่มีอะไร แต่ก็เห็นรูเจาะเป็นแถวถึยิบ ซึ่งอยู่ตามแนวกระดูกหูถึงเจ็ดแปดรู

ขาววตรง ผมยาวมาก

เนื่องจากเขายืนย้อนแสงจึงทำให้มองเห็นหน้าไม่ค่อยชัด ข้างหลังสะพายกระเป๋ากีตาร์ทรงยาวสีดำ

ลู่เหียนวางกระเป๋ากีตาร์ลง ประโยคแรกที่พูดดูไม่เข้ากับบุคลิกภายนอกของเขายังยิ่ง ชายหนุ่มต่อราคาเอาดีอยู่ว่า "ไม่เป็นไร แคคิดราคาให้ผมถูกหน่อยก็พอ"

เจ้าของร้านเป็นคนว่าเงืงดีเหมือนกัน "ได้สิ อยากรทำทรงอะไร"

"เดี๋ยวนะ ขอผมหารูปก่อน" ลู่เหียนก้มหน้าสไลด์หาข้อความในแชตปัดขึ้นไปหลายอัน "ทรงตามนี้"

"นี่ผมไม่ได้มันะ แต่ไม่มีทางหาช่างฝีมือดีในละแวกนี้ได้อีกแล้ว ไม่ว่า จะทรงอะไรผมก็ทำให้คุณได้แบบเป๊ะๆ เลย"

เจ้าของบ้านยอตัวเองจนติดลมมาขึ้นเรื่อย ๆ "ขอผมดูหน่อย รับประกันว่า ตัดออกมาเหมือนเด๊ะ..."

พอเขาพูดมาถึงตรงนี้ ลู่เหยียนก็ค้นรูปออกมาได้พอดี

เสียงของเจ้าของร้านหายไปทันควัน

ผมทรงนั้นกระแทกสายตาย่างรุนแรง

ทั้งแดง ทั้งม่วง ไล่เลเยอร์หลายชั้น มีหน้าม้าปิดตา ทั้งที่ผมครึ่งหัวยัง ตั้งแต่อ่างบาดลั้งเหมือนเปลวไฟที่ลุกโชนอยู่บนหัว เส้นผมที่ดูพิลึกก็ก๊อทุกเส้นล้วนแสดงให้เห็นถึงออราของนายแบบในรูป...แนวฟังก์กร็อก

ผมทรงนี้ของลู่เหยียนใช้เวลาทำกว่าสี่ชั่วโมง กว่าจะเดินออกจากร้าน ฟาก็มีดแล้ว

หมดสเปรย์จัดแต่งทรงผมไปสองกระป๋อง แถมยังต้องได้ริมมจนปวดหัวอีก ตอนนี้ในหัวเขามีเพลงหนึ่งดังวนไม่ยอมหยุด ฟังก์ ฟังก์ สระตัด สระตัด เป่าวู้ว

ลู่เหยียนได้กลิ่นเสบจุมุกของน้ำยาย้อมผม เขาเปิดกล่องหน้ามือถือ อาศัยแสงจากบาร์เบอร์โพลสามสีกวาดตามองเร็ว ๆ แล้วอดสบถคำหยาบเบาๆ หนึ่งประโยคไม่ได้

เมื่อภาพตัวอย่างกลายมาเป็นความจริง ผลงานที่อยู่บนหัวของเขา น่าตกใจกว่าที่จินตนาการเอาไว้เยอะ

นี่มันอะไร

นี่เขากำลังทำบ้าอะไร

การเดินบนถนนมันต้องเปลี่ยนตัวเองให้เป็นคนบ้าที่โดดเด่นที่สุดบนถนน
จิ้นเหวอ

ลู่เหยียนจ้องมองตัวเองในกระจก ก่อนจะกดปุ่มล็อกหน้าจอเพื่อปิดหน้าจอ บาร์เบอร์โพลสามสีหมุนตัว

ข้างๆ นั้นมีลำโพงขนาดใหญ่ มีเสียงดังออกมาจากชั้นส่วนเก่าๆ เป็นเสียงซ่าๆ ซึ่งเพลงที่เปิดนั้นเป็นเพลงเก่า "ขอโทษที่ฉันไม่ยอมเชื่อฟัง มีเสรี

เป็นอิสระ"* ถ้าโพงขนาดใหญ่ร้องไปได้ครึ่งเพลง จอมือถือที่เพิ่งจะดับลงไป
ก็พลันสว่างขึ้นมาอีกครั้ง

[หลี่เจิ้น] ทำผมเสร็จแล้วหรือยัง

[หลี่เจิ้น] ทำจริงอะ?

[หลี่เจิ้น] ไหนตอนอยู่ต่อหน้าพี่เขียนบอกว่าต่อให้ตีให้ตายก็ไม่ยอมทำ
ใครจะไปหาวงใหม่ก็เอาเลย ไม่ว่ายังไงเหล่าจื๋อ** ก็ไม่ยอมทำไม่ใช่หรอ

[หลี่เจิ้น] นายมันยึดได้หัดได้จริงๆ

[หลี่เจิ้น] ตอนนี้นายอยู่ที่ไหน ค่ะนี่ที่ผับไม่มีงาน พี่เขียนให้ฉันบอกนาย
ว่าให้เลื่อนการแสดงไปเป็นคืนพรุ่งนี้ นายก็เก็บทรงผมตอนนี้ไว้ให้ดีๆ ละ

[หลี่เจิ้น] หรือไม่นายหาหมุดๆ เชลฟีมาให้พวกพี่ๆ ดูสักรูปได้ปะ

ลู่อะเขียนซีเกียจพิมพ์เลยส่งข้อความเสียงไปหนึ่งข้อความ รู้สึกโกรธจนข้า
"ฉันยังต้องเก็บทรงผมไว้?"

พอพูดจบ เขาก็ปล่อยมือ

หลังคิดทบทวนแล้วลู่อะเขียนก็กดปุ่มข้อความเสียงอีกครั้ง

"ถ่ายบ้าอะไร" ลู่อะเขียนบอก "ตอนนี้เหล่าจื๋ออารมณ์ไม่ดีเบอร์สุด"

หลายปีมานี้เขาตั้งวงดนตรีขึ้นมาหนึ่งวง งานหลักคือการเล่นประจำที่ผับ
วันนั้นตอนที่อยู่หลังเคาน์เตอร์ในผับ เขาบอกปัดชวนเขียนไปอย่างสิ้นเยื่อ
ขาดโดยจริงๆ

เรื่องแบบนี้ใครทำคนนั้นบ้า

แต่บางครั้งคนเราก็จำเป็นต้องยอมก้มศีรษะเพื่อความอยู่รอด

ลู่อะเขียนยัดมือถือใส่กระเป๋า เดินออกไปสองก้าว ถ้าโพงก็ส่งเสียงมาอีกว่า
[วิ่งไล่ตามท่ามกลางสายลม...ท่ามกลางสายหมอก มองไม่เห็นเงา...]

* เพลง 海闊天空 (ไห่กว๋อเทียนกง) ศิลปิน Beyond

** เหล่าจื๋อ แปลว่าพอ ใช้เป็นคำเรียกแทนตัวเองอย่างโอ้อวดถือตัวว่าเก่ง

ลูเหยียนฟังเพลงแล้วก็นึกย้อนไปถึงสายตาของเจ้าของร้านทำผมตอนที่เขาเดินออกจากร้าน สายตานั่นบอกชัดว่า 'หน้าตาที่ดี ทำไมถึงมีรสนิยมแปลกๆ'

พื้นที่บริเวณนี้อยู่ใกล้กับที่อยู่ของเขามาก ใช้เวลาเดินแค่สิบกว่านาทีก็ถึง เพราะอยู่ใกล้กัน สภาพแวดล้อมจึงไม่ต่างกันมากนักคือมีดัชนีชีวิต ความสำเร็จในระดับต่ำเตี้ยเหมือนกัน ทั้งแบบก่อสร้างที่สูงๆ รวมไปถึงการรักษาความปลอดภัยที่ไม่เอาอ่าว

ร้านที่เปิดอยู่ตามข้างทางก็เหมือนเปิดกันเล่นๆ

ร้านอาหารหลายร้านแทบจะเขียนว่าไม่ได้จดทะเบียนการค้า อาหารไม่ถูกสุขอนามัย ถ้าไม่กลัวเจอน้ำมันด้อยคุณภาพก็มาได้เลย

ส่วนร้านอินเตอร์เน็ตยิ่งแล้วใหญ่ เหลือแค่ยังไม่ได้แขวนป้ายบอกว่าตัวเองเป็นร้านอินเตอร์เน็ตเถื่อนก็เท่านั้น

แน่นอนว่าที่นี่พอมีชื่อเสียงอยู่บ้าง เนื่องจากปีที่แล้วมันเพิ่งได้รับเลือกให้เป็นพื้นที่หลักในการพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบซึ่งมีการถ่ายโอนและซื้อขายประจำปี 2018...กฎข้อแรกของการมีชีวิตรอดอยู่ในเมืองชย่าจิงคือถ้าเจอคนจากเขตชย่าเจิงให้เดินอ้อมคนที่มาจากเขตนี้ไปได้เลย เนื่องจากแปดในสิบนั้นยอมไม่ใช่คนดีอย่างแน่นอน

คิดอะไรยอมได้แบบนั้น

ลูเหยียนเพิ่งจะเดินผ่านถนนสายอาหารมาถึงสะพานปากทางเข้าตึก ก็เห็นว่าใต้แสงไฟริมทางหำออกไปห้าเมตรมีคนสองคนนั่งอยู่

ท้องฟ้ามืดสนิท แสงไฟริมทางเลยทำให้เงาของทั้งคู่ดูยืดยาว

หนึ่งในนั้นตบไหล่อีกคน

"น้องชาย ฉันรู้ว่าการเลี้ยงลูกคนเดียวมันไม่ง่าย ฉันก็เลิกกับเมียและเอาลูกมาเลี้ยงเหมือนกัน มันเหนื่อยหน่อยแหละ แต่พวกเราเป็นผู้ชาย มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ ทุกครั้งที่กลับถึงบ้านไปเห็นท่าทางตอนนอนของลูก ฉันก็รู้สึกได้ถึงคำคำหนึ่งก็คือคุ้มค่า! ใจความเหนื่อยยากทั้งหลายนี้มันคุ้มค่าแล้ว..."

ชายอีกคนพูดด้วยน้ำเสียงหดู่ "พี่ครับ นั่นมันสองคำนะ"

"ช่างหัวมันเถอะว่าจะหนึ่งหรือสองคำ สรุปลือฉันเข้าใจนาย ฉันรู้ว่าตอนนี้ นายรู้สึกยังไง ฉันเองก็เคยรู้สึกแยะอย่างนายเหมือนกัน"

คนพูดใส่ชุดคนงานก่อสร้างสีเทา ไม่รู้ว่าเป็นสีเดิมของชุดอยู่แล้ว หรือใส่นานจนกลายเป็นแบบนี้ เขามีรูปร่างหน้าตาธรรมดา บนหน้ามีรอยมีดลากยาวจากหางตาไปถึงหลังหู

ลู่อื่นย่นชะงักผีเท้า

จากนั้นเขาก็เดินก้าวออกไปข้างหน้าอีกสองสามก้าว แล้วไปนั่งยองๆ อยู่หลังชายทั้งสองคนอย่างเงียบๆ

ราวกับวิญญาณเกาะหลัง

ทั้งสองกำลังคุยกันแบบอินจัดจนไม่ได้สังเกตเห็นถึงความผิดปกติใดๆ

คอยจนคนหน้าปากพูดจบ คนจิตตกก็พยักหน้าสุดชีวิตเหมือนได้เจอคนที่รู้ใจ เขาพูดเสียงลำเอียงต่างถิ่นว่า "ใช่ครับ มันแยะมากจริงๆ เขาบอกจะไปก็ไปเลย ไม่ได้สนใจความรู้สึกของผมเลยสักนิด ลูกเป็นของผมคนเดียวหรือไง!"

รอจนอีกฝ่ายตัดพ้อจบ คนหน้าปากก็หันตากลางเปลี่ยนเรื่องคุย "แต่ตอนนี้พี่ลุกขึ้นยืนหยัดได้แล้ว พี่จะเปิดใจพูดกับนายเลยแล้วกัน สิ่งสำคัญที่สุดของผู้ชายคือการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ตอนนี้ในมือพี่มีธุรกิจหนึ่งอยู่ นายแค่ต้องลงเงิน..."

นิ้วทั้งห้าของคนหน้าปากเพิ่งจะยื่นออกไป พลันข้างหลังก็มีแรงที่ไม่รู้ว่ามีมาจากรูที่เห็นดัดนิ้วทั้งห้าของเขาไปด้านหลังอย่างแรง!

"ใครวะ! ไอ้หมาตัวไหนวนหาเรื่องตาย!" คนหน้าปากโวยวาย หันหลังไปมอง

นอกจากทรงผมที่เวอร์วังแบบสุดขีดแล้ว ใบหน้าที่อยู่ใต้เส้นผมไม่เป็นทรงซึ่งมีหลากหลายสีนั้นเขาค่อนข้างเสียยิ่งกว่าคุ่น...ดวงตาของชายหนุ่มเวิ้งวาว เปลือกตาเป็นร่องลึกหนึ่งเส้น หางตาเฉียงขึ้น ท่าทางดูดีนเอาเรื่อง และให้

ความรู้สึกเหมือนตัวร้ายแบบที่ไม่รู้มาจากที่ไหน สีหน้าตอนไม่พูดให้ความรู้สึกแบบ 'เหล่านี้อาจจะอัดแก็'

"ลู่เหียน?!"

"ผมเอง" ลู่เหียนยิ้มทักเขา แต่มือกลับไม่ได้ผ่อนคลายเลยสักนิด "พี่เตาไม่เจอกันตั้งหลายเดือน แผลหายแล้วเหวอ คุณี่เยี่ยมมีแรงดีนะเนี่ย คราวก่อนหลอกคนซื้อลูกกลอนมังกรพยัคฆ์ คราวนี้เป็นเรื่องอะไรอีกละ บอกผมหน่อยสิ ขอผมรวยด้วยคน"

พอบอกออกไปแบบนี้ ไหนเลยที่คนสำเนียงต่างถิ่นจะไม่รู้ว่าตัวเองเกือบตกหลุมพราง

ลู่เหียนมองเขา "คุณไม่ใช่คนที่นี่ มาใหม่เหวอ"

"ผม...คือบ้านผมอยู่เมืองชิง ผมมาทำงานที่นี่..."

"เมืองชิงเป็นเมืองที่ดีนะ" ลู่เหียนพูดแล้วก็นึกอยากสูบบุหรี่ขึ้นมา เขาก้มหน้าควานหาในกระเป๋า พอซ่อนสายตาก็เห็นว่าคนคนนั้นยังยืนนิ่งอยู่ตรงหน้า "จะยิ่งทำอะไร หนีสิ"

คนคนนั้นถึงได้สติ ใช้ทั้งมือและขาถูกวาด วิ่งหนีไปตามถนน

คนหน้าบากตาแดง "เฮ้ย! น้องชาย กลับมา...! ไล่ลู่เหียน ปล่อยสิโว้ย!"

รอจนอีกคนหนีไปไกลแล้ว ลู่เหียนถึงค่อยผ่อนคลาย

คนหน้าบากถูกตักนิ้วอย่างแรงจนขยับตัวไม่ได้ไปชั่วขณะหนึ่ง ลู่เหียนตีมือเขาเหมือนไม่เคยมีเรื่องเกิดขึ้น ตีดังเพียะแล้วยัดบุหรี่ที่เพิ่งค้นออกมาได้ใส่มือคนหน้าบาก "พี่เตา บุหรี่สักตัวไหม"

คนหน้าบากด่าคำว่าแม่นายสิอย่างโหม่งโง่งเงงอยู่ในใจ

อยู่ดีๆ ก็มาตักนิ้วชาวบ้าน

แถมดัดแล้วยังตีมือเขาก่อนสูบบุหรี่อีก นี่มันใช่เรื่องที่คนเขาทำกันจั้นเหวอ หน้ายังมียางอายอยู่หรือเปล่า

"ขวางเส้นทางทำมาหากินของคนอื่นเท่ากับฆ่าพ่อฆ่าแม่เขาเนะ ทำไมถึงไม่ไปร้องเพลงของตัวเองละ ชอบมาระรานจันอยู่นั่น จันบอกนายแล้วไงว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับนาย"

คนหน้าปากโมโหจนเสียงเริ่มสั่น แต่เขายังคงรับนูหรี่มาคาบไว้ในปาก ก่อนจะถูกขึ้นจากบันไดข้างทางพลางนวดนิ้วขณะพูดพร้อมหมุนตัว ผลก็คือเห็นคนที่บนหน้าเขียนคำว่า 'เหล่าจื๊อจะอัดแก' ที่ขวางเส้นทางท่ามาหากินของเขาเดินหนีไปไกลสามสิบเมตรแล้ว

เมื่อเห็นแบบนั้น เสียงของคนหน้าปากเลยสั่นหนักขึ้น นูหรี่ที่คาบอยู่ในปากสั่นจนร่วง "หนีเหรือ! เก่งจริงก็อย่าหนีสิวะ!"

ลู่เหียนแบกกระเป๋ากีตาร์ แสงจากไฟริมทางส่องศีรษะของเขา ดูราวกับเปลวไฟสีแดงม่วงที่ตั้งเป็นก้อนสูงร่วมยี่สิบเซนติเมตรท่ามกลางแสงจ้า เส้นผมทุกเส้นถูกส่องจนเป็นมันวับ

ชายหนุ่มชูมือขึ้น โบกมือหย้อยๆ กลางอากาศ มีเสียงลอยกลับมาว่า "ไปแล้วนะครับ พี่เตา วันนี้ผมมีธุระ ไว้คราวหน้าผมค่อยมาเคลียร์บัญชีเก่ากับพี่"

คนหน้าปากดำกราด โยนนูหรี่ลงพื้นแล้วเหยียบซ้ำพร้อมทั้งไล่ตามไป ทว่าขาทั้งสองข้างของเขานั้นก้าวไปสองก้าวก็ไม่ว่าจะได้ระยะเท่ากับก้าวเดียวของคนคนนั้น เนื่องจากสมรรถภาพของทั้งสองคนแตกต่างกันมาก คนหน้าปากตามไปได้แค่ครึ่งทางก็ตามต่อไม่ไหว พอมาคิดๆ ดูแล้ว ถ้าทำให้เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่ย่อมไม่เป็นผลดีต่อตัวเขา คนหน้าปากเลยหยุดเท้าเอาไว้ แล้วพูดเสียงหอบ "เคลียร์บัญชีเก่าบ้าอะไร รีบไล่หัวไปเลย!"

ลู่เหียนถึงค่อยผ่อนฝีเท้าให้ช้าลง เมื่อไปถึงสี่แยกก็เลี้ยวเข้าไปทางขวา ข้างหน้านั้นทางออกไปไม่ไกลคือย่านพักอาศัยหมายเลขเจ็ด หรือที่เรียกสั้นๆ ว่าโซนเจ็ด

ที่นี่ตั้งกันแบบตามใจชอบ ชื่อของย่านพักอาศัยมักต้องตั้งตามลำดับก่อนหลัง แต่ตอนนี้มันเป็นย่านที่ต้องผินทนจำใจอยู่กัน...เนื่องจากเมืองชยาจึงพัฒนาเป็นเมืองใหม่เกรดเอแล้ว เขตชยาเจิงที่ดูเป็นประชากรระดับล่างจึงเป็นอุปสรรคต่อการสร้างภาพลักษณ์ ทำให้เมื่อสองสามปีก่อนมีการออกนโยบายสนับสนุนให้ธุรกิจเอกชนกว้านซื้อที่ดินไปพัฒนา

โซนเจ็ดเลยถูกรื้อถอนออกไปพอสมควร รอบๆ มีแต่เศษซากปรักหักพัง

หนองน้ำและเหล็กเส้นทับซ้อนจนกลายเป็น 'เนินดินบนหลุมศพ'

พื้นที่โลหะ รกร้างจนแทบราบเป็นหน้ากลองแบบนี้มีอาคารหนึ่งหลัง...

ไม่สิ อาคารครึ่งหลังตั้งอยู่

ข้างตึกเขียนว่า 'อาคารหมายเลขหก ยูนิตที่สาม'

บทที่ 2

ลูเหียนเดินขึ้นตึกไปได้ไม่นานก็มีคนมาเคาะประตูดังปังๆ

"พี่เหียน พี่เหียนอยู่หรือเปล่า!"

"พี่!"

"พี่ สนใจผมหน่อย!"

ลูเหียนกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า มืออยู่บนเข็มขัดหนัง ซิปกางเกงยีนรูดลงไปครึ่งหนึ่งแล้ว เขาจำต้องรูดกลับขึ้นมาอีกครั้ง "จางเสี่ยวซุย มีธุระอะไร"

เด็กหนุ่มที่เอาแต่เคาะประตูอยู่ข้างนอกเมื่อเห็นประตูเปิดก็รีบดึงมือกลับแทบไม่ทัน

เขายังเด็กมาก อายุประมาณสิบหกสิบเจ็ดปี สวมรองเท้าแตะแบบคิปปังๆ คู่หนึ่ง ถึงกาวจะหลุด แต่เด็กหนุ่มยังใส่ได้สบายมาก เขาเกาศีรษะยื่นของในมือที่ซ่อนทับกันเป็นก้อนเต้าหู้ออกไป "คือจ้ะครับ วันนี้ในตึกมีประชุม บ้าจางวานให้คนเอานี้กลับมาจากโรงพยาบาล เป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากบ้า แต่ตอนประชุมพี่ไม่อยู่ พู่งนี่คนของบริษัทที่รื้อถอนจะมาอีกรอบ...แม่เจ้าผมของพี่!"

เขาพูดพลางชูนิ้วโป้ง "สุดปัง!"

จางเสี่ยวซุยพูดไม่ผิด ถึงผมทรงนี้จะดูไม่เหมือนมนุษย์มนา และการที่ใครเอาไม้กวาดมาวางบนศีรษะแบบชี้ฟ้าคนคนนั้นต้องดูอุบาทว์แน่นอน แต่ลูเหียนกลับต่างออกไป

จางเสี่ยวซูยังจำตอนที่ตนเพิ่งย้ายเข้ามาในตึกนี้เมื่อสองปีก่อนได้ ตอนนั้นใกล้วันไหว้พระจันทร์ เด็กหนุ่มเลยเตรียมเอาขนมไหว้พระจันทร์หลายกล่องไปให้เพื่อนบ้าน ตั้งแต่ชั้นหนึ่งจนถึงชั้นบนสุด ตอนเคาะประตูห้องหกลุศน์สอง จางเสี่ยวซูได้พบลู่อูเหียนครั้งแรก เขาถึงกับมึนงงไปเล็กน้อย ผมยว เจาะคือ ต่างหูเรียงแถว บนตัวมีกลิ่นอายบางอย่างที่ทำให้รู้สึกถึงความ เป็นหัวขบถอีกด้วย

ชายผมยวหรือตามองจางเสี่ยวซูแล้วพนัควันออกจากปากหนึ่งที 'มาใหม่หรือ'

ควันนั้นทำให้จางเสี่ยวซูลืมนไปเลยว่าตัวเองมาทำอะไร

เวลานี้ผมยวของชายคนนั้นเปลี่ยนเป็นไม้กวาดซี่ฟ้าหลากสีสวยงามไปแล้ว

จางเสี่ยวซู "พี่เหียนครับ พี่เล่นแอฟฯ Kuaishou* หรือครับ"

ขมับของลู่อูเหียนแดงตัวตุ่มทันที

จางเสี่ยวซูรู้ว่าทุกคนต้องออกไปทำงานด้วยความยากลำบากเลย พุดให้กำลังใจ "ช่วงนี้กลุ่มจั่งอ้าย** กำลังดัง พี่มีทั้งฝีมือแถมหน้าตายังเด่นกว่าใคร ต้องดังใน Kuaishou แน่นอนครับ"

"เสี่ยวซู" ลู่อูเหียนมองเขาอยู่พักหนึ่ง แล้วกระดิกนิ้วเรียกเด็กหนุ่ม "มานี่หน่อยซิ"

จางเสี่ยวซูเริ่มสับสนได้ถึงอันตราย "ผม...เอิ่ม...อยู่ดี ๆ ก็นึกได้ว่าตัวเองมีธุระ"

"นายมีสมองหรือเปล่า" ลู่อูเหียนงอนนิดตีดหน้าผากจางเสี่ยวซูโดยไม่อ้อมแวง "อย่างฉันเนี่ยจะเล่น Kuaishou?"

จางเสี่ยวซูกุมหัว "ไม่ครับ ไม่ ๆ ผมผิดไปแล้วครับพี่เหียน"

ลู่อูเหียนทำท่าจะตีดอีก แต่พอเห็นจางเสี่ยวซูหลบตา เขาก็คลายมือ แล้ววางบนไหล่ของเด็กหนุ่มเบา ๆ "เออละ ขอบใจที่วิ่งมา พรุ่งนี้ฉันน่าจะอยู่

* Kuaishou เป็นแอปพลิเคชันของจีน สำหรับลงคลิปวิดีโอสั้น ๆ คล้าย TikTok

** กลุ่มจั่งอ้าย เป็นชื่อที่ใช้เรียกกลุ่มคนที่ชอบแต่งตัวแนวพังก์หรือก

ถ้าพวกเขาเข้ามา..."

จางเสี่ยวฮุยได้ว่าลู่อื่นก่าล้งจะพูดอะไร ในสมมอมีแปดประโยคผ่านเข้ามา แต่ผลคือเขาเดาไม่ถูก

ลู่อื่น "...ฉันจะอัดพวกเขาเอง"

ความสั่มพันธ์ภายในตึกนี้แปลกประหลาด ทุกคนต่างเป็นผู้เช่าที่จ่ายเงินค่าเช่าล่วงหน้าหนึ่งปี แต่อยู่ดีๆ ย่านพักอาศัยนี้กลับถูกบริษัทใหญ่แห่งหนึ่งซื้อไปเพื่อพัฒนาที่ดินโดยที่เจ้าของไม่บอกสักคำ แถมยังหอบเอาเงินค่าเช่ากับค่าชดเชยหนีไปด้วย

เดิมทีมีปัญหาแค่เรื่องการเช่า แต่การแสดงออกของคนที่ทางบริษัทใหญ่ส่งมาเจรจานั้นแย่มาก ทำให้คุยกันไม่ได้ถึงสองประโยคก็มีการลงไม้ลงมือ ฝ่ายนั้นผลึกป้าจางที่อยู่ชั้นหนึ่งลั่มจนต้องเข้าโรงพยาบาล

ความเกลียดชังจึงเริ่มขึ้นด้วยสาเหตุนี้

ถ้าอยากรู้กันว่าใครประมือด้วยยากกว่ากัน ก็เป็นคนี่เช่าห้องพักราคาถูกซึ่งอยู่มานานกลุ่มนี้ที่ไม่เคยสู้แล้วแพ้

การแสดงที่ถูกกำหนดไว้ในคืนนี้ถูกเลื่อนออกไปเป็นพรุ่งนี้ทำให้แผนกลับไปเก็บกระเป๋ากี่ตารเพื่อออกไปที่ผ้าของลู่อื่นลั่ม เขาอนบนเตียงหวังจะหลับสักงีบ แต่เพื่อไม่ให้โดนผม เขาจึงต้องรักษาระยะห่างจากพื้นเตียงด้วยการนอนขดตัวในลักษณะนี้ไปทั้งคืน

เช้าตรู่วันต่อมา

ที่นี้ไม่เหมือนที่อื่น หลังโซนเจ็ดถูกรื้อถอน ในละแวกใกล้เคียงจึงไม่มีร้านอาหาร ต่อให้เป็นตอนเช้า แผงขายอาหารเขาก็กไม่มาเปิดร้านที่นี้ ทำให้ทั้งโซนเจ็ดดูเหมือนโซนร้าง

ลู่อื่นนอนเร็วทำให้ตื่นเช้า ยังไม่ถึงหกโมงเขาก็ลุกขึ้นมอดั่มบะหมี่ เขาเติมน้ำใส่กา และในระหว่างที่รอให้น้ำเดือด ชายหนุ่มก็นั่งเฝ้าหลังพิงเตาตรงเคาน์เตอร์ ก่อนจะจุกคิดท่วงทำนองหนึ่งขึ้นมาได้เลยเคาะนิ้วกับกระเบื้องเป็นพักๆ

ส่วนมืออีกข้างผลักเปิดหน้าต่างซึ่งอยู่ด้านข้าง

แม้สภาพแวดล้อมที่นี่จะไม่ดี โดยเฉพาะโซนของพวกเขา แต่ถ้ามองจากตำแหน่งของลู่อื่นๆในเวลานี้จะเห็นพระอาทิตย์ลอยขึ้นมาจากเส้นขอบฟ้าได้ แสงสว่างอาบย้อมท้องฟ้าครึ่งหนึ่งให้เป็นสีแดงสว่างไสว

ลู่อื่นๆมองมันอยู่พักหนึ่งแล้วจึงดึงสายตากลับมา ที่นี่ยังคงเป็นเขตชยาแจ้ง และเศษซากยังคงเป็นเศษซาก...ทว่าสายตาของเขากลับไปเห็นรถคันหนึ่งเข้า

หน้าซุ้มประตูโซนเจ็ดที่ถูกรื้อจนและเทะมีรถสปอร์ตสีเทาเงินคันหนึ่งจอดอยู่ ซึ่งส่วนท้ายรถถูกปรับแต่งให้ชนตกระถาง ดูแล้วราวกับจะเหวี่ยงขึ้นฟ้าได้

มันเป็นรถที่ไม่น่าจะมาโผล่อยู่ที่นี่ รถที่วิ่งกันอยู่บนถนนแถวนี้ถ้าไม่ใช่จักรยานไฟฟ้าก็เป็นรถมือสอง ทว่าตั้งแต่ไฟหน้ายื่นท้ายรถคันนี้ล้วนมีคำว่า 'ผิดแผกแปลกแยก' สีดำฉายชัด

เมื่อวานจางเสี่ยวฮุยบอกว่าใครจะมานะ

...'พรุ่งนี้คนของบริษัทหรือถนนจะมาอีกรอบ'

มาซะเช้าเชียว ลู่อื่นๆคิดในใจ

คนตึกนี้ออกไปแต่เช้าตรู่กลับมาก็ตึกตึ้น ต่างคนต่างทำงาน มีกันทุกสายอาชีพ

แต่โดยรวมแล้วคนตึกนี้ทำงานไม่ต่างกันมากนัก

ลู่อื่นๆมองรอบสุดท้าย เมื่อแน่ใจว่ามีรถมาจอดที่นั่นแค่คันเดียวข้างหลังไม่มีรถชุดขนาดใหญ่ตามมาอีก และดูไม่ใช่การชมขวัญ เขาก็ฮัมเพลงแล้วเลื่อนสายตาไปมองไอร้อนที่ลอยออกจากหม้อ ขณะใช้ช้อนนิ้วเคาะกระเบื้องเย็นเฉียบ

ลู่อื่นๆมองนิ้วเคาะกระเบื้องอย่างได้อารมณ์ พอเริ่มคันมือนิดๆ ก็หยิบกีตาร์ที่แขวนอยู่บนผนังลงมา

ห้องที่เขาอยู่เป็นห้องเดี่ยวขนาดเล็ก พื้นที่ประมาณยี่สิบตารางเมตร เครื่องเรือนมีอยู่ไม่กี่ชิ้นซึ่งต่างมาอยู่รวมกันได้สวยงามน่าอัศจรรย์

ส่วนใหญ่พื้นที่ภายในห้องขนาดไม่ถึงสี่สิบตารางเมตรนี้ใช้วางเครื่องดนตรี มีกีตาร์สองสามตัว กีตาร์ไฟฟ้าที่ไม่รู้ว่ไปความหามาจากตลาดของมือสอง ที่ไหน กับแผ่นซีดีหลากหลายแบบ

ลู่อุ่เหียนนักร้องนำที่กำลังต้มน้ำร้อนนกดกีตาร์ เสียบบไฟ ไล่สายจากบนลงล่าง

แล้วเขาก็ไล่สายตามทำนองที่ยั้มเป็นรอบที่สอง

ลู่อุ่เหียนไม่ได้สังเกตเห็นว่ารถคันที่ดูเหมือนจะเหาะได้คันนั้นดับเครื่องยนต์แล้ว และอีกครึ่งนาทีต่อมา ประตูหลังก็เปิดออก

ชายคนหนึ่งก้าวลงจากรถ

บนข้อมือของเขาสวมนาฬิกาที่หน้าปัดเป็นแบบฝังเพชร เสื้อผ้าที่สวมคือเสื้อเชิ้ตสีดำที่ตัดเย็บอย่างประณีต แขนเสื้อเชิ้ตถูกพับขึ้นสองสามส่วนแบบตามใจฉันเอามากๆ เผยให้เห็นข้อมือครึ่งหนึ่ง บนแขนเสื้อที่พับขึ้นมาปรากฏรอยเปื้อนจางๆ ที่เห็นได้ไม่ชัด เป็นรอยด่างสีเบจหนึ่งรอย แต่ถูกสีดำขั้บแน่นให้ชัดขึ้นมาก

"ลูกพี่ จะเข้าไปจริงๆ เหรอ" หน้าต่างรถลดลง ศีรษะหนึ่งมุดออกมาทางด้านคนขับ เจ้าของศีรษะย้อมผมทั้งหัวเป็นสีแดง คนผมแดงมองซ้ายมองขวา แล้วถอนหายใจ "ผมเพิ่งเคยมาโซนนี้ครั้งแรก นี่มันที่คนอยู่เหรอ นี่มันตึกอันตรายชัดๆ ดูใกล้พังแล้ว"

ข้างหน้าเป็นขั้มประตูครึ่งอันซึ่งพังแล้ว

บ่อมยามหน้าประตูถูกรื้อ

ถนนที่เดินมีพื้นราบอยู่ไม่กี่ก้าว

สรุปคือยับเยินทุกที่

คนที่ลงจากรถเพียงมองสภาพแวดล้อมโดยรอบแวบหนึ่ง เขาไม่ได้ทำตัวโอเวอร์แบบคนผมแดง แต่กลับถึงขั้นไร้อารมณ์ความรู้สึก

เขาดูท่าจะอารมณ์ไม่ดีเอามากๆ ชายหนุ่มความหาบู่หรือออกมาหนึ่งซอกกั้มหน้า ใช้ปากกัดเอาบู่หรือหนึ่งตัวออกมา แต่เห็นได้ชัดมากกว่าความรำคาญใจ

ที่เกิดขึ้นนี้ไม่ได้เกี่ยวกับซากตึกตรงหน้า

"ไฟ" เชี่ยวหังคาบบุหรีไว้พลางเอ่ย

คนผมแดงเข้าใจทันที รีบล้วงเอาไฟแช็กออกมาจุดฟีน ใช้สองมือ
ประคองออกไปทางหน้าต่างรถ "ตรงนี้!"

เชี่ยวหังก้มตัวไปจุดบุหรี

ควันลอยคลุ้งอยู่เบื้องหน้าคนผมแดง

พอคนผมแดงจุดบุหรีให้เชี่ยวหังเสร็จก็โยนไฟแช็กไปไว้บนเบาะข้างคนขับ
มือทั้งสองข้างวางบนพวงมาลัย ลูบได้มันไปมาเหมือนกำลังลูบคลำผู้หญิง
คนหนึ่ง "รถคันนี้ของพี่เจ๋งมาก เป็นความฝันสูงสุดของผู้ชาย ขับมันส์ชะมัด!
ลูกพี่ ผมขอเอาไปขับแถวนี้อีกสักสองรอบได้ไหม"

"ต๊จ้วงจ้อ"

คนผมแดงที่ได้ยินชื่อของตัวเองอย่างไม่ทันได้ตั้งตัวเอ่ย "ครับ?"

เชี่ยวหัง "ใส่หัวไป"

ต๊จ้วงจ้อ "..."

"ใส่หัวไปดูสิว่าแถวนี้มีซูเปอร์ฯ ไหม" เชี่ยวหังสูบบุหรีพลางเดินห่างออกไป
สองก้าว แล้วพูดเสริมว่า "แล้วซื้อนมผงสูตรสำหรับเด็กแพ้นมวัวกลับมาด้วย"

"ลูกพี่ อย่าพูดอะไรแบบครึ่งๆ กลางๆ สิ" ต๊จ้วงจ้อบอก

เชี่ยวหังเดินไปที่ใต้ตึกหลังนั้น ไม่รู้ว่าอาคารหลังนี้สร้างขึ้นเมื่อไหร่ แต่
เหมือนเคยมีคนมาตีกันที่ประตู ทำให้ประตูทางเข้าออกโย้ แค่มลัทธิเดียวก็พัง

ชายหนุ่มผมมื่อ ในมือมีกระดาดหนึ่งแผ่น บนกระดาดเขียนว่า 'ย่าน
พักอาศัยร่วม อาคารหมายเลขหก ยูนิตที่สาม ห้องหกศูนย์หนึ่ง'

[ลูกพี่ เมื่อก็บอกว่านมผงอะไรนะ] ต๊จ้วงจ้อขับรถออกไปไกลได้ห้าร้อย
เมตรแล้วถึงค่อยโทรหาเชี่ยวหัง [ทอมมี? แบรินต์เมืองนอกเหวอ]

"นมผงสูตรสำหรับเด็กแพ้นมวัว แพ้นมอะ" เชี่ยวหังขยี้ต๊จ้วงจ้อที่เหลื่อ
เกินครึ่งตัว

[ผมกำลังไปแล้ว] ต๊จ้วงจ้อเหยียบคันเร่ง [เจ้าหนูกินนมสูตรปกติแล้วแพ้

ได้ด้วย? ผมจะรู้ได้ยังไงล่ะว่าแคนผมจะเรื่องมากขนาดนี้ พี่เพ็งจะเลี้ยงเด็กได้ไม่กี่วันยังรู้เยอะ...]

เซียวหังวางสาย

ถึงแม้เสียงพุดจ้อของตี่จ้วงจี้จะหายไปจากข้างหูแล้ว แต่โลกก็ไม่ได้สงบขึ้นด้วยสาเหตุนี้ เพราะในเวลาเดียวกันนี้มีเสียงกีตาร์ดังมาจากบนตึกระลอกหนึ่ง เสียงแว่วๆ นั้นกระตุ้นอารมณ์อย่างมาก ทั้งยังส่งพลังมาอย่างรุนแรงราวกับผ่าอากาศออกเป็นสองส่วน

กีตาร์ไฟฟ้า

เพียงแค่ทักษะการเล่นกับอุปกรณ์ไม่เข้ากันอย่างสิ้นเชิง ดัดแบบติดๆ ขัดๆ จนเรียกได้ว่าเป็นเสียงปีศาจ ในระหว่างนั้นมีเสียงหอนกับเสียงผีดุคีย์เพราะกดนิ้วไม่แน่นดังออกมาด้วย...ถ้ามีการแบ่งระดับการเล่นกีตาร์ คนที่เล่นอยู่ตอนนี้อาจไม่มีคุณสมบัติเข้าแข่งขัน

เพราะเขาติดได้ระยะยาต่าบอน

ในโรงทางเดินแคบๆ มีใบปลิวติดอยู่เต็มไปหมด และมีภาพกราฟิตี้ที่ใช้สีแดงพ่นแบบมั่วซั่ว ความเสื่อมโทรมแบบเฉพาะตัวของเขตชยาเจิงได้แสดงออกมาผ่านรอยแยกบนผนังแบบไม่จำเป็นต้องอธิบาย

สิ่งที่แสดงตัวออกมาพร้อมกันคือเสียงกีตาร์ที่มีพลังสังหารรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อเซียวหังเดินขึ้นไปถึงชั้นหก เสียงกีตาร์ทำลายโลกก็อยู่ใกล้เข้ามาทางเพียงแค่นั่งที่ดูไว้ประสิทธิภาพกันเท่านั้น

จากเสียงกีตาร์เปลี่ยนเป็นการกดเพื่อไล่เสียง คาดว่าคงอยากโชว์ทักษะแต่ไม่มีอะไรให้โชว์

"..."

เสียงกีตาร์หยุดไปสองอึดใจ ก่อนเซียวหังจะได้ยินเสียงฮัมเพลงแว่วๆ ดังอยู่ในอากาศที่ลอยตัวออกไป

เสียงผู้ชาย

เนื้อเสียงไม่เลว ร้องได้ตรงจังหวะ ดีกว่าดีดกีตาร์เยอะ

ลู่อะเหียนเล่นโน้ตสุดท้ายเสร็จก็หลับตาอย่างเต็มตัว อารมณ์ยังคง
พลุ่งพล่านอยู่ ต้องใช้เวลาสามวินาทีเต็มๆ กว่าที่เขาจะลืมตา

ชายหนุ่มสะดุ้งมือซ้ายขวา โน้ตที่กำลังเขียนอยู่ถูกปรับแก้สองสามตัว
เขาเอาก็ตารีไปแขวนไว้ที่เดิม เหน้าร้อนใส่ถ้วยบะหมี่แล้วเอาชามปิดเป็นฝา

ลู่อะเหียนอ่านโน้ตที่แก้จนหน้ากระดาษเป็นลายพริ้วอยู่ชั่วอึดใจหนึ่ง
วางแผนว่าจะตั้งชื่อ เขาเลยหยิบปากกาเขียนอักษรสองตัวที่ตำแหน่งบนสุดว่า
'ไบบิ'

แต่รู้สึกว่ามันยังไม่ใช่

ก็ขีดทิ้ง

เขาเขียนอีก 'เหินกัน้วยรุ่น'

...?

ไม่ได้เรื่องเลยแะจะเล่นมุกหรือไง

'ร้อน'

ขีดไปขีดมาสี่ห้าครั้ง สุดท้ายจึงเหลือแค่อักษรตัวโตที่เขียนแบบสบายๆ
บนหัวกระดาษว่า 'ยังคิดไม่ออก'

ลู่อะเหียนตบกระดาษลงบนโต๊ะ จากนั้นก็ส่งข้อความไปหาหลี่เจิ้น

เพื่อไม่ให้หลี่เจิ้นเฝ้าตั้งแต่แรกเห็น ลู่อะเหียนจึงหาอีโมติคอนสับกว่าอัน
จากในคลังอีโมติคอนมาส่งไปให้ชุดหนึ่งก่อน เขาทำเรื่องป่วนทำนองนี้ได้
คล่องมือมาก

[ลู่อะเหียน ปู๋นายสิ!] หลี่เจิ้นโทรมาอย่างไร

ลู่อะเหียน "อย่าเอาแต่ถามถึงปู๋ฉันสิ ปู๋ฉันสบายดี สุขภาพแข็งแรง
กินอิ่มนอนหลับ"

[...] หลี่เจิ้นอตรนทนไม่ไหวแล้ว [นี่เพิ่งจะกี่โมง ฉันทกำลังนอน แต่นาย
ดันมาปลุกฉันให้ตื่น!]

"เห็นเพลงใหม่แล้วหรือยัง"

หลี่เจิ้นรู้สึกสติกกระเจิดกระเจิงพร้อมทั้งรู้สึกแปลกใจในเวลาเดียวกัน
[คอยเดี๋ยวนะ ฉันจะดูเดี๋ยวนี้]

ยังไม่ดูยังพอว่า พอดูแล้วยังย่อยยับ

[นี่มันเรื่องบ้าอะไร นายเขียนอะไรมาซะ...ฉันบอกนายก็ครั้งแล้วว่าเขียนหนังสือบ้าบอแบบนี้ไม่มีใครเขาอ่านออก เขียนให้มันดีๆ หน่อยได้ไหม แม่ไว้ย ขอฉันดูหน่อยสิ ฉันอ่านได้แค่ชื่อเอง!] ยิ่งพูดถึงเสียงของหลี่เจิ้นยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ ถ้าเขาพยายามอีกหนอย่น่าจะไปร้องโซปราโนได้เลย [ชื่อ...ยังคิดไม่ออก!]

ลู่เหยียนลูบคอ "อ่านไม่รู้เรื่อง งั้นให้ฉันเล่นให้ฟังดีไหม"

หลี่เจิ้นเงยบกริบเหมือนคนตาย

อันที่จริงมาตรฐานการเขียนเพลงของลู่เหยียนนั้นถือว่าดีมาก ระหว่างความมานะพยายามกับพรสวรรค์ เขาคือแบบที่สาม คือคนที่มีพร้อมทั้งความมานะพยายามและพรสวรรค์ ในฐานะนักร้องนำเขาร้องเพลงได้ดีเยี่ยม การที่วงของเขามีอิทธิพลอยู่ในย่านนี้และเป็นที่รู้จักในชื่อ 'วงจอมปีศาจ' ไม่ใช่ว่าจะไม่มีเหตุผล เพียงแต่ลู่เหยียนจะส่งฉบับร่างที่ไม่มีใครอ่านเข้าใจมาทุกครั้ง ถ้าฟังแค่ฉบับร่างยังพอรับได้ ถ้าไม่ฟังที่เขาเล่นก็จะไม่เข้าใจเลย... แต่เขาดีก็ดีกว่าได้ช่วยมากจริงๆ

หลี่เจิ้นตื่นเต็มตา ไม่เหลือความง่วงอีกต่อไป

[ฉันยังไม่ตื่นดี] หลี่เจิ้นอธิบาย [เหยียนเออร์ ฉันมีความรู้สึกว่าถึงไนต์อันนี้ของนายจะดูสับสน แต่ความจริงแล้วไม่ได้เป็นแบบนั้น เมื่อก่อนไม่ได้ใช้ความรู้สึกไปจับเอง]

ลู่เหยียน "งั้นลองใช้ความรู้สึกอีกทีนะ"

หลี่เจิ้น [ได้ ฉันจะใช้ความรู้สึกไปจับก็แล้วกัน]

หลังวางสาย ลู่เหยียนพับกระดาษไปแปะที่ตู้เย็น ตอนจะเปิดฝาเบะหมี เขาพลันนึกคิดได้ว่าซามที่ใช้เป็นฝาถ้วยเบะหมีใบนี้เป็นของที่ยืมมาจากห้องตรงข้ามเมื่อหลายวันก่อน

คนที่อยู่ห้องตรงข้ามเป็นสาวโสด ผอมยาว เพิ่งย้ายมาได้ไม่ถึงครึ่งปี ลู่เหยียนไม่รู้แม้แต่ชื่อของเธอ โดยปกติหญิงสาวมักไม่ค่อยพูด ตอนกลางคืนไม่รู้จะไปไหน และตอนกลางวันเธอจะกลับมาประมาณเที่ยงๆ แต่ก็ไม่ค่อยได้เจอหน้ากัน

ลู่อุ้ยยนกะจะเอาซามไปคืนให้เธอก่อนที่เธอจะลืม และก่อนออกจากห้อง
เขายังเลือกส้มสองสามลูกจากถาดผลไม้ใส่ซามแล้วเปิดประตู...

ภายในอาคารผู้ฟังของพวกเขา

บนระเบียงทางเดินแคบๆ ของชั้นหก

ณ ที่แห่งนี้ เวลา^{นี้} มีคนที่ดูน่าสงสัยอย่างยิ่งยืนอยู่คนหนึ่ง เป็นผู้ชาย

บทที่ 3

นอกจากจะน่าสงสัยแล้ว คำขยายความอีกหนึ่งอย่างที่ได้งั้นมาจาก
สมองของลู่เหียนโนในแวบแรกที่เห็นเขาคือ 'แพง' ตั้งแต่ศัวรรษจรดปลายเท้า
ผู้ชายคนที่อยู่ตรงหน้าเขาคอนี้ดูประณีตมาก เวลาที่หลบตามองผู้อื่นให้
ความรู้สึกเย็นชาห่างเหินอย่างบอกไม่ถูก เหมือนไม่มีอะไรอยู่ในสายตาของเขา
ดูหึ่งผยองและเอาเรื่องอย่างที่สุด

สำหรับคำว่า 'แพง' นี้จะใช้คำบรรยายเพื่อขยายความแบบไหนนั้น
น่าจะใช้คำที่หล่เงินพูดเป็นประจำว่า 'ออว่าแบบใส่ของแพงลอยราคาสิบหยวน
ออกมาได้ดูเป็นหนึ่งแสนหยวน'

ลู่เหียนจับคู่ชายหนุ่มกับรถแต่งสีเทาเงินคันที่อยู่หน้าตึกเมื่อ
รถคันนั้นเป็นของเขางั้นหรือ

คุณชายใหญ่จากบ้านไหนละ

ใช่ลูกชายเจ้าของบริษัทรื้อถอนหรือเปล่า

คราวนี้มากันกี่คน คิดจะหาเรื่องด้วยใช่ไหม

สมองของลู่เหียนทำงานเร็วจี้

...เพียงแต่ถ้าดูจากสองคนนี้ ลู่เหียนกลับดูเหมือนคนที่น่าสงสัย
มากกว่า

เพราะได้รับการปกป้องดูแลเป็นอย่างดีทำให้ผมทรงพึงกิริยหลากหลาย
ดูดิบเถื่อนของลู่เหียนยังคงเหมือนตอนที่ทำเสร็จใหม่ๆ สเปรย์จัดแต่งทรงผม

ที่ขีดไว้เมื่อวานยังติดทนตึ้นจนถึงวันนี้ ผมทรงไม้กวาดที่หน้าตาเหมือนเปลวไฟ
ยังคงตั้งสูง

ผมทรงนี้ของเขาสรางแรงโจมตียิ่งกว่าเสียงกีตาร์เมื่อกี้เสียอีก

ลู่เหยียนที่ดูเถื่อนมากยืนอยู่ตรงประตู เขาจึงทำลายความเจี๊ยบก่อน
"คุณเป็นใคร"

ชายคนนั้นตอบ "ผมมาหาคน"

สมองของลู่เหยียนคิดถึงคนที่อยู่ชั้นนี้รอบหนึ่ง และยังคงมีท่าทีสงสัย
ในคำบอกเล่าที่ว่าจะมาหาคน

คนที่อยู่ตึกนี้ห่างไกลกับคำว่า 'อภิมหาเศรษฐี' สามคำนี้ นอกจาก
ลูกกำพร้ากับแม่ม่าย ที่เหลือล้วนเป็นพวกยากจนชั้นแค้น เมื่อหลายวันก่อน
ผู้หญิงที่อยู่ชั้นล่างถูกแม่ซึ่งเดินทางมาเป็นพันลี้ตบสองขาด เนื่องจากเธอ
ไม่ยอมให้เงินน้องชายไปซื้อบ้าน

"หาใคร หกศุณย์อะไร" ลู่เหยียนถาม

"หกศุณย์หนึ่ง" ถึงจะไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า แต่เห็นได้ชัดว่าคนคนนี้
เริ่มรู้สึกรำคาญแล้ว

"คุณมาหาพี่งทำไม" ลู่เหยียนคิดชื่อมั่วๆ ขึ้นมาหนึ่งชื่อ เขาลังเลระหว่าง
ชุยฮวากับเสี่ยวหงอยู่สองวินาที

"..." ชายหนุ่มบอก "คุณยุ่งอะไรด้วย"

"เธอออกไปข้างนอก" ผิดคาดที่ลู่เหยียนไม่ได้ถามต่อ เขาเบี่ยงตัว
"อีกเดี๋ยวกกลับ คุณชื่ออะไร"

"ผมแซ่เซียว"

ลู่เหยียนพยักหน้า ล้วงมือถือออกมาเจี๊ยบๆ แล้วกดเปิดวีแชตเพื่อ
หาหน้าสนทนาของจางเสี่ยวฮุย "ได้ ผมจะโทรบอกเธอให้ คุณจะไปนั่ง
ในบ้านผมก่อนไหม"

"ขอบคุณ" น้ำเสียงของเซียวหังอ่อนลง "ผมยืนรอตรงนี้..." ได้

เพียงแค่เขายังพูดไม่ทันจบก็ถูกลู่เหยียนจับบิดแขน กดติดผนัง!

ลู่เหยียนใช้มือข้างหนึ่งตรึงข้อมืออีกฝ่ายไว้ จับเซียวหังหันหลังอย่าง

บีบบังคับ ทำให้หน้าของเซียวหังแนบติดกับภาพกราฟิที่ดีสีแดงบนผนังทางเดิน
ภาพกราฟิที่ดีสีแดงเป็นสัตว์ประหลาดที่มีเขี้ยวและปีก พอเซียวหังซ่อนตัว
ขึ้นมองก็เจอกับดวงตาของเจ้าสัตว์ประหลาดพอดี สองตาดังเบิกโผลง

ลู่เหยียนปล่อยของที่ถือไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง พลันเกิดเสียงดังแกร่ง
เมื่อชามกับส้มหล่นลงพื้น

เขาไม่ให้โอกาสอีกฝ่ายได้ตั้งตัว ใช้ข้อศอกกดคอเซียวหังไว้ แขนของ
ลู่เหยียนไม่ค่อยมีเนื้ออยู่แล้วจึงแข็งมาก พอกระดุกข้อต่อที่โผล่ออกมากดอยู่
บนคอคนเลยทำให้เจ็บ

ทั้งสองคนตัวสูงไล่ๆ กัน มองจากมุมของลู่เหยียนจะเห็นหลังคอที่
ซ่อนตัวอยู่ใต้เสื้อเจ็ดของชายหนุ่ม เขายื่นหน้าเข้าไปบอกว่า "พี่หังอะไร
ฉันยังไม่รู้เลยว่าผู้หญิงห้องตรงข้ามชื่ออะไร แค่มຸ່มชื่อมาหลอกนายให้เปิดช่อง
ให้ฉันก็เท่านั้น ท่าทางแบบนี้ทำไมถึงมาทำงานแบบนี้"

เซียวหังไม่เคยด่าคำหยาบมาแปดร้อยปีแล้ว แต่ตอนนี้ลู่เหยียนบีบให้เขา
พูดมันออกมา เซียวหังหันหน้าไปบอก "นายเป็นบ้าหรือ"

พูดจบเขาก็สูดลมหายใจลึกๆ เข้าปอด "ฉันไม่รู้ว่าเขาชื่ออะไร แต่ฉัน
มีธุระกับเธอจริงๆ"

ทั้งคู่อยู่ใกล้กันมาก

ใกล้จนได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกันอย่างชัดเจน

ตอนอยู่ตรงทางเดินเมื่อกี้เซียวหังไม่ได้มองคนคนนี้ให้เต็มตา ตอนนี
เมื่อมาดูดีๆ แล้ว นอกจากทรงผมเวอร์วังนั้น ใบหน้านี้ก็ดูดีอย่างน่าเหลือเชื่อ
ที่มาสำคัญที่บอกว่าเป็นคนดีถึงแม้จะทำผมทรงฟังกี้ร็อก แต่เขายังคงดู
ห่างไกลกับคำว่าอัปลักษณ์โดยสิ้นเชิง

สุดท้ายนายฟังกี้ก็ถามขึ้นว่า "มีธุระ? คิดจะตัดไฟหรือตัดน้ำล่ะ"

นายฟังกี้ถามอีกว่า "คราวนี้นายพาพวกมาด้วยกี่คน"

"ปล่อย"

"ฉันไม่ปล่อย"

"นี่ นายฟังกี้" เซียวหังโกรธจนฆ่า "ฉันจะพูดเป็นครั้งสุดท้ายนะ ปล่อย"

"...ฟังก์อะไร" ลูเหียนโกธรจนซ้ำเหมือนกัน "นายพูดอีกทีสิ"

เสียงหัวทอดเสียงพูดซ้ำอีกครั้ง "นาย-ฟังก์"

"โอ้ย" ลูเหียนลากเสียงยาว พูดเสียงซิลๆ "เชื่อฟังจริงๆ"

ลูเหียนคิดแต่จะคุมตัวคนคนนี้ไว้เพื่อไม่ให้เขาหนีไปก่อนผู้อาศัยคนอื่นจะกลับมา คราวก่อนหลังบริษัทหรือถอนมา ทุกคนต้องรวมเงินกันเป็นค่ารักษาพยาบาลให้บ้าง โดยที่ทางนั้นไม่มีคำอธิบายอะไรเลย

เขาไม่อยากใช้กำลังแก้ปัญหา

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม หลังตะเกียกตะกายอยู่ในสังคมแบบนี้ ผ่านประสบการณ์มากมาย ลูเหียนยอมไม่ลงไม้ลงมือง่ายๆ เขาจึงใช้เพียงแค่ปากอย่างเดียว

ตอนแรกลูเหียนไม่ได้เห็นคนมาดคุณชายใหญ่คนนี้อยู่ในสายตา เพราะการมองคุณชายคนนี้ทำให้เขามีความรู้สึกว่าตอนที่เหล่าจื่อระหกระเหินอยู่ในยุทธภพ นายอาจะยังกินนมอยู่บ้านอยู่เลย

จะทำให้เหมือนนายข้างหนึ่งสั่นคลอนล้มอะไรไม่ได้

และในจังหวะนี้เอง คนที่ถูกเขาตรึงตัวเอาไว้แน่นก็ออกแรง ทำให้สถานการณ์พลิกกลับในช่วงพริบตา คนที่ถูกกดติดกับภาพกราฟิตี้สีแดงบนผนังจนตาเหลือกกลายเป็นลูเหียนแทน

...บ้าเอ๊ย

ลูเหียนเหวอ

หมอนี่เป็นตัวยังนั้นหรือ

เสียงหัวมีความรู้สึกว่เส้นประสาทส่วนที่เรียกว่า 'สติ' ในสมองของตัวเองมาถึงจุดที่ใกล้จะขาดเต็มที่แล้ว เขาคดเจ้าตัวอุ่นวยไว้ พยายามคุยกับนายฟังก์นี้อีกครั้ง "ฟังนะ นายอาจเข้าใจผิด..."

พูดยังไม่ทันจบ ข้างล่างก็มีเสียงดังตึง

ไม่ว่าประตูทางเข้าที่ไม่จำเป็นต้องมีกลอนขัดถูกใครผลักเปิด แต่คนที่ผลักนั้นแรงเยอะมาก ทำเอาเสียงประตูระแทกดังก้องทางเดินภายในตึก

ต่อมาคือคำหยาบคายที่ดังสนั่นกว่าเดิม

ชายเสียงแหบพูดคล้ายกับมีเสมหะอยู่ในปาก "อ้าเฮ้ย รื้อเลย! รื้อคัตเอาต์!
ตัดสายไฟ!"

"ในตึกไม่มีคนหรอก"

อีกคนตอบ "ไม่มีหรอก เราส่งคนมาดูแลแล้ว ออกไปทำงานกันหมด"

"นั่นก็ดี" คนคนนั้นหัวเราะ "ฉันไม่เชื่อหรอกว่าที่ยวนี่จะจัดการพวกเขา
ไม่ได้"

"..." เป็นครั้งแรกที่ลู่เหยียนได้รู้ว่าอะไรคือกระโดดลงแม่น้ำหวงเหอ
เพื่อล้างตัวยังงี้ก็ล้างไม่สะอาด*

ก่อนลู่เหยียนจะเปิดฉากต่อสู้กับบุคคลน่าสงสัย เขาส่งข้อความไปหา
จางเสี่ยวฮุยแค่สามคำว่า 'งานเข้าแล้ว' เขาไม่รู้ว่าในอาคารยูนิตที่สามจะมี
คนที่ได้รับข้อความแล้วรีบกลับมาที่คน

ปัญหาเกิดขึ้นเร็ว และมีคนจำนวนมาก

คนที่เดินเข้าตึกมาเป็นคนแรกคือชายที่ใส่สร้อยทองเส้นโต หน้าร้อน
อากาศร้อนระอุ เขาจึงใส่แค่กางเกงบ็อกเซอร์ลายดอกหนึ่งตัว ซึ่งมาด้วยความเร็ว
ปานสายลม ทั้งยังออกแรงมากกว่าคนของบริษัทรื้อถอนเสียอีก

นายสร้อยทอง "ฉันจะดูว่าใครกล้าแตะคัตเอาต์! ฉันจะเอาชีวิตหมาๆ
ของมัน!"

ความเร็วของประชากรผู้พักอาศัยในยูนิตที่สามพูดได้ว่าปานลมม้วน
เมฆปลิว แม้แต่จางเสี่ยวฮุยที่ไม่มีแรงจะเข้าไปยังสามารถลี้ไปได้หนึ่งคน
สิบนาที่ต่อมาคนที่ตั้งใจมารื้อคัตเอาต์ก็ถูกโยนไปกองไว้นอกตึกเหมือน
กองผักกาดขาว คนอื่นๆ ก็ถูกพวกเขาจัดการ ปากตะโกนว่า "สามัคคีคือพลัง
ร่วมกันต้านคนนอก"

"เลือดของเรามันเดือดพล่าน! ปณิธานของเราเร้าร้อน!"

"ตะโกนตามฉัน ต่อต้านการรื้อถอน!"

"ต่อต้านการรื้อถอน!"

* กระโดดลงแม่น้ำหวงเหอเพื่อล้างตัวยังงี้ก็ล้างไม่สะอาด เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงแก้ตัวอย่างไร
ก็ฟังไม่ขึ้น

"..."

"อาคารหมายเลขหก ยูนิตที่สาม! หน้าไม่อาย!"

"หน้าไม่อาย!"

คนผมดำร่วมยี่สิบคนล้อมวงกันซุ่มมัด ตะโกนที่หนึ่งก็ซุ่มมัดขึ้นฟ้าที่หนึ่ง ถ้าใครไม่รู้อาจเข้าใจว่าเป็นการชุมนุมของลัทธิไสยศาสตร์อะไรสักอย่าง

ลูเหียนยืนอยู่หน้าสุด เป็นหงส์ในฝูงกา

เขาเป็นคนที่สุดร้ายที่สุดในกลุ่ม

นายสร้อยทองอยู่ข้างลูเหียน ในมือถือกิ่งไม้ที่หยิบติดมือมาจากพื้น "ทุกคนคุกเข่า!"

นายสร้อยทอง "พวกแก อ้าว ช่างไม่รู้สำนักเลยจริงๆ...มนุษย์แรกเริ่มเดิมที ล้วนดีงาม สิ่งสำคัญที่สุดในการเป็นมนุษย์คือความดี อะไรทำให้พวกแก เดินทางผิด นี่ฉันว่าแกอยู่นะ เงยหน้าขึ้น"

จางเสี่ยวฮุยยืนอยู่หลังเขาเป็นสุนัขจิ้งจอกแอบอิงบาร์มีเสื้อ* พุดเสียง ตะกุกตะกัก "ว่า...ว่าๆ แกนั่นแหละ!"

ลูเหียนไม่พูดอะไร เขาลองล้วงกระเป๋าตัวเอง กลับเจอแต่ไฟแช็ก ไม่มีบุหรี่ จากนั้นเขาเลยล้วงกระเป๋ากางเกงบ็อกเซอร์ลายดอกบนตัวนาย สร้อยทองอย่างเป็นธรรมชาติมาก แล้วก็ได้บุหรี่ดำเขียนเหมินหนึ่งของจาก กระเป๋ากางเกงของเขา

ลูเหียนหยิบบุหรี่ในซองออกมาหนึ่งตัว

"แก" ลูเหียนคาบบุหรี่ ย่อตัวลงมองคนที่ดูเด่นสุดในกองฝึกกาดขาว เขาส่งเสียงติ "จะยอมแพ้แล้วหรือยัง"

คุณชายใหญ่หมดแรงแล้ว พุดใส่หน้าเขาด้วยใบหน้าที่ดำปี้ว่า "เสหัวไป"

"พูดแบบนี้ได้ไง" ลูเหียนบอก "ยังมีความดีอยู่หรือเปล่า"

รอบนี้คุณชายใหญ่ไม่พูดเลยสักคำ

จังหวะนี้เอง อีกคนที่อยู่ในกองฝึกกาดขาวพยายามจะพุดขึ้น "คนนั้น..."

ลูเหียน "หุบปาก ไม่ใช่เรื่องของคุณ"

* สุนัขจิ้งจอกแอบอิงบาร์มีเสื้อ เป็นสำนวน หมายถึงการแอบอิงบาร์มีของผู้อื่นเพื่อชมเชยผู้อื่น

คนคนนั้นยังพยายามจะพูด "ไม่ใช่..."

ลู่อะเหียนเคาะถั่วบุหรีทิ้ง "ฉันบอกให้นายหุบปากไป หุบปาก ไม่เข้าใจหรือไง"

จางเสี่ยวฮุยเลียนแบบ แต่ทำได้แค่พูด "ไม่มีความน่าเกรงขามเลยสักนิด"
"หุบๆ ปาก ไม่เข้าใจหรือไง"

"ไม่ใช่" คนคนนั้นยืนกรรณด้วยน้ำเสียงแปลกใจ เขาหัดคอขึ้นไปทีละขั้นๆ
มาดไฮโซ

สีหน้าเย็นชา

ยังมีนาฬิกาที่ดูออกว่าราคาแพงระยับ

บริษัทหรือถอนเว่ยเงินเทียนของพวกเขาไม่เคยมีคนแบบนี้!!

เขาจะเปิดคำถามออกมาด้วยน้ำเสียงฉงน "คนนี้เป็นใคร!"

ลู่อะเหียนล่ำลั้ควันบุหรีในปาก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3QztYZP>